

[Grethe Philip]

fyldte hele målsætningen, drejede det sig om overordentlig store beløb, og det ved vi godt at der ikke er realistiske muligheder for. Det er også sådan, at hvis man forestillede sig – hvad jeg altså mener er helt urealistisk – at man gjorde det på det felt, ville det betyde nogle voldsomme nedskæringer på andre sociale områder og altså dermed bringe en forfærdelig uligevægt ind i billedet.

Derfor må jeg tage afstand fra forslaget, som det foreligger her, selv om jeg som sagt er enig i en hel del af det, der står i det, betragtet som en målsætning.

Jeg vil gerne gøre en smule mere ud af en ting, som også andre har været inde på, og det er spørgsmålet om udslusningen. Jeg synes, man har fået et stærkt indtryk af, at de institutioner, hvor man virkelig kommer igennem med en udslusning, har brug for en ekstra stor normering, fordi de sidder tilbage med et tungt klientel. Jeg ved, at socialministeren også selv er opmærksom på det og også har sagt, at man ved tildeling af personale til de forskellige institutionsområder vil lade denne tildeling foregå netop med hensyntagen til, om klientelet er mere eller mindre tungt; det er bl. a. noget af det, vi drøfter, om det skal være alderen, vi skal se på, eller det skal være sværhedsgraden. Men som sagt er der dog nogle problemer, som vi stadig væk må have for øje.

Så kun et lille hjertesuk, og det går på organisationerne. Der sidder i organisationerne på området nogle meget idealistiske folk, det er jeg slet ikke i tvivl om, nogle mennesker, som virkelig ønsker at varetage klienteletets interesser. Men det er også mit indtryk, at de i deres kamp har været med til at få forholdene til at stivne derude, har været med til at vanskeliggøre fornuftige omrokeringer, der ville være til gavn for de åndssvage. Jeg håber, at det bliver den del af personalet, der forstår problematikken og forstår, at vi har brug for en prioritering – også for at sætte ind dér, hvor der er mest behov for det – der vil komme til at overtage føringen inden for organisationerne. Så vil der måske også kunne være mulighed for at tage nogle af de tanker op, som fru Ebba Strange var inde på, om personalenormeringen set i relation til beskæftigelsessituationen, set i relation til de midler, der er sat af til at beskæftige arbejdsløse. Jeg tænker ikke mindst på de unge arbejdsløse: man kunne godt tænke sig ved en

fornuftig forhandling med organisationerne, at man kunne bruge nogle af beskæftigelsespengene til en støtte for normeringen inden for åndssvageforsorgen. I øvrigt er der en del af problemerne, vi vil kunne tage op igen, når vi kommer frem til spørgsmålet om udlægning af institutionerne, så det vil jeg lade ligge her.

Inge Krogh (KrF):

Kristeligt folkeparti ser med megen sympati på dette forslag. Jeg må som borger i et velfærdssamfund stadig beskæmmes over, hvor dårlige boinstitutionerne er for klienterne. Jeg vil specielt her tale om de dårlige forhold på institutionerne.

Det er rigtigt nok, som det er blevet sagt flere gange, at der i løbet af de senere år er sket fremskridt, men det er sket alt for langsomt. Der er måske sket fremskridt, men de står slet ikke i forhold til, hvad der i øvrigt er sket i vores samfund. Vi behøver blot at tænke på socialudvalgets rejse til Brejning i eftersommeren, dér var vi på sovesale, hvor nogle var så heldige at have deres seng stående med langsiden op mod væggen – så havde de da en lille smule væg – en del havde hovedgærdet op imod væggen og enkelte senge stod ganske frit midt på gulvet, altså ingen som helst ejendele, ingen møbler, ud over den ene seng. Vi så opholdsstuer, hvor der ikke var tilstrækkeligt med personale til klienterne. Selv om et af de bedst udstyrede centre vel nok er Fynscentret, ser man også dér stuer for voksne, hvor der bor 4 klienter sammen, som er tvunget til dag og nat at være sammen.

Der bliver talt meget om udslusningen, og jeg tror også, der er sket meget. Går vi 10 år tilbage, er der sikkert en hel del, der også er blevet udsluset, men jeg tror næsten, vi er nået dertil, at det kun bliver nogle få, der kommer ind, og så et tilsvarende antal ud. Jeg tror ikke, man vil kunne undvære institutionerne som helhed. Der er én ting, som jeg synes man i hvert fald har forsømt meget, og det er sådan noget som aflastningshjem. Jeg har vist før her fra talerstolen nævnt dette, at man får foræret en grund til et aflastningshjem, og der bliver tegnet og altså ofret penge på arkitekt og andre ting, der nu hører til et projekt. Så pludselig ser man sig nødsaget til at give afkald på denne grund, som man